

การศึกษาการรับรู้การถูกกลั่นแกล้งของนักศึกษาพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

รุจิรา อุตซี^{1*}, ปานชีวา บุญวิจิตร¹ และ เขมิกา ฅภัทรเดชานนท์²

¹นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ, ชัยภูมิ

²อาจารย์ที่ปรึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ, ชัยภูมิ

*ผู้รับผิดชอบบทความ: email rujiraarmy@gmail.com, khemika9279@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการกลั่นแกล้งในนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการสำรวจ (Survey Research) กลุ่มตัวอย่าง เป็น นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 - 4 มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane โดยแสดงสูตรและวิธีคำนวณดังนี้ เมื่อ N = ขนาดของประชากร n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.05 กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 299 คน โดยแทนค่าได้ $300 / (1 + 300 ([0.05])^2) = 300 / 1.75 = 171$ คน และค่าความคลาดเคลื่อน $0.05 = (300 \times 5) / 100 = 15$ คน สรุปกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเลือก $171 + 15 = 186$ คน และการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ศึกษา คือ แบบสอบถามการถูกกลั่นแกล้งที่ผ่านการทดสอบค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) และได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.87 รวบรวมเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามออนไลน์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลเคยถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาร้อยละ 62.90 และเคยถูกกลั่นแกล้งหลายครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 33.87 และผู้ที่กลั่นแกล้งในสถานศึกษาส่วนใหญ่รุ่นพี่ที่คณะร้อยละ 38.46 รองลงมาเพื่อนร่วมชั้นร้อยละ 25.64 และอื่นๆ ร้อยละ 35.90 ประกอบด้วยแม่บ้านร้อยละ 14.53 ญาติผู้ป่วยร้อยละ 12.82 และผู้ป่วยร้อยละ 8.55

คำสำคัญ: การรับรู้การถูกกลั่นแกล้ง นักศึกษาพยาบาล

Perception of of being bullied among nursing students at a university in the Northeastern region

Rujira Autachee^{1*}, Pancheewa Boonwijit¹, and Khemika Napattaradechanon²

¹Student Nursing, Faculty of Nursing, Chaiyaphum Rajabhat University

²Advisor, Faculty of Nursing, Chaiyaphum Rajabhat University

*Corresponding author: email rujiraarmy@gmail.com, khemika9279@gmail.com

Abstract

The purpose of this research was to explore the frequency of bullying among nursing students in a university in the Northeastern region of Thailand. This study was a survey research design. The sample group used Taro Yamane's sample size formula. The formula and method were shown as follows: where N = Population Size, n = Sample Size, e = Sample Error, 0.05. The total population sample as sampled by substituting the formula $300 / (1 + 300 ([0.05])^2) = 300 / 1.75 = 171$ peoples and the sample error $0.05 = (300 \times 5) / 100 = 15$ peoples. Summarize the sample to choose $171 + 15 = 186$ peoples and simple sampling. he study instrument was a bullying questionnaire which passed the Reliability Test and obtained Cronbach's alpha coefficient of 0.87. Data were collected from online questionnaires. The data were analyzed using descriptive statistics such as number, percentage, mean, standard deviation.

The results found that 62.90% of nursing students had been bullied at school, 33.87% had been bullied several times a week, and most of those who were bullied at school were 38.46% of seniors at the faculty, 25.64% followed by classmates, and others. Others 35.90% consisted of housewives 14.53%, relatives of patients 12.82% and patients 8.55%.

Keywords: Perception of being bullied, nursing students

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์การอนามัยโลก (WHO, 2013) ระบุว่า การกลั่นแกล้งในที่ทำงานเพิ่มขึ้นทั่วโลกว่าเป็นภัยคุกคามร้ายแรงต่อสุขภาพของพยาบาลและความเป็นอยู่ที่ดี องค์การอนามัยโลกยังตระหนักถึงความสำคัญในการกำจัดกรกลั่นแกล้งในที่ทำงาน (WHO, 2013) การกลั่นแกล้งในที่ทำงานทุกสถานการณ์เพราะว่าพยาบาลที่จบใหม่เป็นเหยื่อของพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยมีเจตนาที่จะทำร้ายและเหยื่อไม่สามารถป้องกันตัวเองได้ (Einaren, 2005) ในการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการกลั่นแกล้งของพยาบาลในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกพบว่า การกลั่นแกล้งเป็นที่แพร่หลายมากที่สุดในแถบประเทศ ตะวันออกกลางซึ่งมีอัตราการกลั่นแกล้งในที่ทำงานอยู่ที่ร้อยละ 39.7 (Spector, Zhou & Che, 2014) จากงานวิจัยในประเทศออสเตรเลีย มีการศึกษาการกลั่นแกล้งนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 154 คน ที่มีประสบการณ์การถูก

กล้ามเนื้อทางร่างกายในขณะที่ขึ้นฝึกปฏิบัติงานมากกว่าร้อยละ 57 รองลงมานักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 33 เคยมีประสบการณ์การถูกกล้ามเนื้อทางร่างกาย เช่น การถูกเตะหรือตบ และผู้กล้ามเนื้ออาจเป็นผู้ป่วย เพื่อนร่วมงานหรือพยาบาล (Ferns & Meerabeau, 2009)

จากการทบทวนเอกสาร พบว่า การวิจัยได้ดำเนินการเกี่ยวกับความถี่และผลกระทบของการกล้ามเนื้อในคณะพยาบาลศาสตร์ และพฤติกรรมที่ไม่เป็นธรรมที่มีต่อนักศึกษา แต่ไม่มีการศึกษาหรือตรวจสอบการกล้ามเนื้อในคณะพยาบาลศาสตร์และผู้บริหารสถานศึกษา โดยการกล้ามเนื้อพบว่าเป็นการละเมิดทางวาจา ความไม่สุภาพ การล่วงละเมิด ความก้าวร้าว และการล่วงละเมิดทางอารมณ์ในที่ทำงาน ซึ่งมีการศึกษาการกล้ามเนื้อในสถานที่ทำงานในกลุ่มตัวอย่างของพยาบาลฉุกเฉินจำนวน 249 คน ผลการวิจัยพบว่าร้อยละ 27.3 ตกเป็นเหยื่อในที่ทำงาน การกล้ามเนื้อของพยาบาลคิดเป็นร้อยละ 72.7 แนวโน้มของพยาบาลที่ถูกกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นสองเท่า และมีโอกาสที่จะลาออกจากอาชีพ (Beckmann, C. A., Cannella, B. L. & Wantland, D., 2013)

ดังนั้นการศึกษานี้ผู้วิจัยและคณะมีความสนใจที่จะสำรวจการกล้ามเนื้อในนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ยังสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการและการพัฒนาเพื่อป้องกันปัญหาแก้ไข และ ลดพฤติกรรมถูกละเมิดของนักศึกษาพยาบาล อีกทั้งยังเป็นข้อมูลต่อผู้ที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับการกล้ามเนื้อและการถูกละเมิดในระดับอุดมศึกษา

คำถามการวิจัย

1. นักศึกษาพยาบาลมีการรับรู้ความชุกของการถูกละเมิดหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจการถูกละเมิดในนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กรอบความคิด

การกล้ามเนื้อ หมายถึง สถานการณ์ที่ในช่วงเวลาหนึ่งที่ทำกรกล้ามเนื้ออย่างต่อเนื่อง เมื่อสิ้นสุดการกระทำจะก่อให้เกิดปัญหาที่รุนแรง (Einaren, 2005) ดังนั้นแนวคิดของการถูกละเมิดในสถานศึกษาเกี่ยวข้องกับกรรับรู้ถึงพฤติกรรมเชิงลบจากคนอื่น ๆ ในช่วงเวลาหนึ่งและไม่สามารถป้องกันตนเองได้ (พัชรินทร์ สังวาลย์, 2561) การกล้ามเนื้อมี 4 ประเภท ประเภทแรกคือความรุนแรงที่เกิดจากคนแปลกหน้าเช่นการกระทำทางอาญาหรือการก่อการร้าย ประเภทที่สองคือการกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับผู้บริโภคหรือลูกค้าซึ่งเกี่ยวข้องกับการกล้ามเนื้อที่กระทำโดยลูกค้าหรือผู้บริโภค บุคคลภายนอกองค์กรต้องรับผิดชอบต่อการกล้ามเนื้อประเภทนี้ ประเภทที่สามคือการกล้ามเนื้อเชิงสัมพันธ์ซึ่งรวมถึงการกล้ามเนื้อแบบผู้จัดการและแบบ peer-to-peer ประเภทที่สี่เกี่ยวข้องกับการกล้ามเนื้อในองค์กรซึ่งก็คือความล้มเหลวในการจัดหาลำดับต่างๆที่จำเป็นในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับงานหรือเป้าหมายขององค์กรให้สำเร็จลักษณะสำคัญ 4 ประการของการกล้ามเนื้อในที่ทำงานมีการอธิบายไว้ดังนี้ (1) การเจาะจง (2) การทำซ้ำๆ (3) ระยะเวลา และ (4) ความเหลือมล้ำของอำนาจ การเจาะจงอธิบายจำนวนการกระทำเชิงรุกที่มุ่งตรงไปยังบุคคลใดบุคคลหนึ่ง การทำซ้ำหมายถึงรูปแบบของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นรายวันหรือรายสัปดาห์ ระยะเวลารวมถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ถูกละเมิดขยายออกไปโดยปกติจะเป็นหกเดือนขึ้นไป ความเหลือมล้ำของอำนาจคือความไม่สมดุลของอำนาจระหว่างผู้กล้ามเนื้อและเป้าหมายของการกล้ามเนื้อซึ่งเป้าหมายรู้สึกว่าจะไม่สามารถหยุดการกล้ามเนื้อได้ ลักษณะเหล่านี้ช่วยกำหนดเหตุการณ์การกล้ามเนื้อ อย่างไรก็ตามการกล้ามเนื้อในที่ทำงานมีความรุนแรงมากขึ้นและเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น ดังนั้นในการศึกษานี้จึงมุ่งเน้นการกล้ามเนื้อในสถานที่ทำงานและสถานศึกษา โดยเพื่อนร่วมงานที่พยาบาลและทีมสหสาขาวิชาชีพ (Einarsen et al., 2003; Matthiesen & Einarsen, 2010)

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้เป็นวิธีการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2563 ทั้ง 4 ชั้นปี จำนวนประชากร 299 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane โดยแสดงสูตรและวิธีคำนวณดังนี้ เมื่อ N = ขนาดของประชากร n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.05
กลุ่มตัวอย่างคำนวณจากประชากรทั้งหมด 299 คน จากสูตรของ Taro Yamane แทนค่าได้ $300 / (1 + 300 \cdot (0.05)^2) = 300 / 1.75 = 171$ คน และค่าความคลาดเคลื่อน $0.05 = (300 \times 5) / 100 = 15$ คน

สรุปกลุ่มตัวอย่างที่ต้องเลือก $171 + 15 = 186$ คน

ปี1 = 70 คน $(70 \times 100) / 300 = 23.333\%$

ปี2 = 73 คน $(73 \times 100) / 300 = 24.333\%$

ปี3 = 59 คน $(59 \times 100) / 300 = 19.666\%$

ปี4 = 98 คน $(98 \times 100) / 300 = 32.333\%$

กลุ่มประชากรที่ต้องเลือกจากแต่ละชั้นปีจากประชากรที่ต้องเลือกทั้งหมด 186 คน

ปี1 $(23.333 \times 186) / 100 = 43$

ปี2 $(24.333 \times 186) / 100 = 46$

ปี3 $(19.666 \times 186) / 100 = 37$

ปี4 $(32.666 \times 186) / 100 = 60$

และสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย Simple sampling โดยแบ่งจำนวนประชากรเป็นกลุ่มย่อยตามชั้นปีของนักศึกษา การส่งกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีตามสัดส่วนที่คำนวณได้ และใช้วิธีการสุ่มแบบ Random Number Table ซึ่งตัวเลขได้มาจากการสุ่มของคอมพิวเตอร์ในการกำหนดค่าใช้วิธีการดึงตัวอย่างโดยอาศัยโปรแกรมและได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 186 คน โดยทำการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี ประสบการณ์การฝึกงาน ประสบการณ์ในแหล่งฝึกงานของผู้ป่วย ข้อคำถามเกี่ยวกับแบบสอบถามการถูกกลั่นแกล้งทั้ง 22 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

2. เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามซึ่งประกอบไปด้วย 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี ประสบการณ์การฝึกงาน ประสบการณ์ในแหล่งฝึกงานของผู้ป่วย

ส่วนที่ 2 ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับแบบสอบถามการถูกกลั่นแกล้งลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยมีแบบสอบถามการถูกกลั่นแกล้งทั้ง 22 ข้อ โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน ไม่เคย (1 คะแนน) นานๆ ครั้ง (2 คะแนน) ทุกๆ เดือน (3 คะแนน) ทุกๆ สัปดาห์ (4 คะแนน) และทุกๆ วัน (5 คะแนน)

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือมาจากเครื่องมือของงานวิจัย (พัชรินทร์ สังวาลย์, 2561) โดยการทบทวนวรรณกรรมและศึกษาทฤษฎีแนวคิดจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการทำแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา และพัฒนาแบบสอบถามนำขอบเขตของเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและตามรายละเอียดของนิยามศัพท์เฉพาะของคำแปล โดยทำการแก้ไขปรับปรุง

ข้อความให้สอดคล้องในแต่ละข้อคำถาม จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดลอง (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงจากที่ศึกษาจำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 4.1 จัดทำหนังสือขออนุญาตคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
- 4.2 สํารวจจากกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 - 4 โดยใช้แบบสอบถาม Google form
- 4.3 ทำการตรวจสอบข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- 5.1 การวิเคราะห์แบบสอบถามการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ การวิเคราะห์แบบสอบถามการถูกกลั่นแกล้งโดยใช้โปรแกรม SPSS ในการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ ชั้นปี และประสบการณ์การฝึกงาน (n=186)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	12	6.5
หญิง	174	93.5
อายุ		
18-19 ปี	38	20.5
20-21 ปี	78	42.0
22-23 ปี	61	32.8
24 ปี ขึ้นไป	9	4.8
ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่1	43	23.1
ชั้นปีที่2	4	2.1
ชั้นปีที่3	37	19.9
ชั้นปีที่4	60	32.3
ประสบการณ์การฝึกงาน		
ไม่มีประสบการณ์	83	44.6
มีประสบการณ์ 1 ปี	37	19.9
มีประสบการณ์ 2 ปี	60	32.3
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 1 นักศึกษาคณะพยาบาลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 93.5 เพศชายร้อยละ 6.5 ตามลำดับ นักศึกษาคณะพยาบาลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 21 ปี ร้อยละ 42.0 รองลงมาคืออายุในช่วง 22 – 23 ปี ร้อยละ 32.8 อายุในช่วง 18 - 19 ปี ร้อยละ 20.5 และอายุในช่วง 24 ปีขึ้นไป ร้อยละ 4.8 ตามลำดับ ส่วนใหญ่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 32.3 รองลงมา ระดับชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 24.7 ระดับชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 23.1 และระดับชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 19.9 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์การฝึกงานร้อยละ 47.8 รองลงมา มีประสบการณ์การฝึกงาน 2 ปี ร้อยละ 32.3 มีประสบการณ์การฝึกงาน 1 ปี ร้อยละ 19.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความถี่ในการถูกการกลั่นแกล้ง (n=186)

ประเภทความถี่	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	69	37.0
เคย	117	62.90
- เคยแต่นานๆครั้ง	15	8.06
- เคยและยังถูกกระทำถึงทุกวันนี้	23	12.36
- เคยและถูกกระทำหลายครั้งต่อสัปดาห์	63	33.87
- เคยและเกือบทุกวัน	16	8.60

จากตารางที่ 2 ในการเก็บรวบรวมข้อมูลช่วงเวลาเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2563 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2563 นักศึกษาคณะพยาบาลส่วนใหญ่เคยถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาร้อยละ 62.90 (n = 117) และนักศึกษาคณะพยาบาลร้อยละ 33.8 (n = 63) เคยถูกกลั่นแกล้งและถูกกระทำหลายครั้งต่อสัปดาห์ นักศึกษาพยาบาลประมาณร้อยละ 12.36 (n = 23) เคยถูกกลั่นแกล้งและยังถูกกระทำถึงทุกวันนี้

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบุคคลที่ทำการกลั่นแกล้ง (n=117)

ผู้กระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
รุ่นพี่ที่คณะ	45	38.46
เพื่อนร่วมชั้น	30	25.64
อื่นๆ	42	35.90

จากตารางที่ 3 นักศึกษาคณะพยาบาลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือระบุว่าพวกเขาถูกกลั่นแกล้งโดยผู้กระทำความผิด ส่วนใหญ่รุ่นพี่ที่คณะร้อยละ 38.46 (n = 45) รองลงมาเพื่อนร่วมชั้นร้อยละ 25.64 (n = 30) และอื่นๆ ร้อยละ 35.90 ประกอบด้วยแม่บ้านร้อยละ 14.53 ญาติผู้ป่วยร้อยละ 12.82 และผู้ป่วยร้อยละ 8.55

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 93.5) อายุระหว่าง 20-21 ปี (ร้อยละ 42.0) อายุ 22-23 ปี (ร้อยละ 32.8) อายุ 18-19 ปี (ร้อยละ 20.5) กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 32.3 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 รองลงมา ร้อยละ 24.7 เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และร้อยละ 23.1 เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 และระดับชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 19.9

ตามลำดับ นักศึกษาพยาบาลไม่มีประสบการณ์การฝึกงาน คิดเป็นร้อยละ 47.8 รองลงมา มีประสบการณ์การฝึกงาน 2 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.3 มีประสบการณ์การฝึกงาน 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.9 ตามลำดับ นักศึกษาพยาบาลเคยถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาร้อยละ 62.9 ส่วนใหญ่ระบุว่ารุ่นพี่ในคณะร้อยละ 24.19 รองลงมาเพื่อนร่วมชั้นร้อยละ 16.12 พยาบาลแหล่งฝึก ร้อยละ 8.60 ระบุว่าพวกเขาเคยถูกกลั่นแกล้งบ้างในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา Leyman (1990) แนะนำว่าเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์สำหรับการกลั่นแกล้งการกระทำไม่พึงประสงค์ จำเป็นต้องเกิดขึ้นแต่นานๆ ครั้งในช่วงเวลาอย่างน้อยหกเดือน ยิ่งไปกว่านั้น Einarsen and Hoel (2001) และ Einarsen et al. (2003) ชี้ให้เห็นว่าการกลั่นแกล้งสามารถเกิดขึ้นได้บ่อยขึ้น ใน 1 เดือน มีการกลั่นแกล้งมากกว่า 3 - 4 ครั้ง โดยมักเริ่มต้นจากความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับงานซึ่งดำเนินไปสู่การกลั่นแกล้งที่เกิดขึ้นบ่อยและไม่ต่อเนื่องจากนั้นจึงขยายไปสู่การกลั่นแกล้งที่เปิดเผยมากขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาคณะพยาบาลส่วนใหญ่เคยถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาร้อยละ 62.90 (n = 117) และนักศึกษาพยาบาลร้อยละ 33.8 (n = 63) เคยถูกกลั่นแกล้งและถูกกระทำหลายครั้งต่อสัปดาห์ นักศึกษาพยาบาลประมาณ ร้อยละ 12.36 (n = 23) เคยถูกกลั่นแกล้งและยังถูกกระทำถึงทุกวันนี้ ระบุว่านักศึกษาคณะพยาบาลถูกกลั่นแกล้งโดยผู้กระทำ ความผิด ส่วนใหญ่รุ่นพี่ที่คณะร้อยละ 38.46 (n = 45) รองลงมาเพื่อนร่วมชั้นร้อยละ 25.64 (n = 30) และอื่นๆ ร้อยละ 35.90 ประกอบด้วยแม่บ้านร้อยละ 14.53 ญาติผู้ป่วยร้อยละ 12.82 และผู้ป่วยร้อยละ 8.55 แบบสอบถามแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลมีผลโดยตรงในการถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษา ดังนั้นจึงอธิบายการกลั่นแกล้งในสถานศึกษาได้ถึงร้อยละ .877 (R =.877) Obeidat, Qan'ir & Turaani, (2018) การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการรับรู้การกลั่นแกล้งในสถานศึกษา จากการศึกษาเป็นการสำรวจการรับรู้การกลั่นแกล้งในสถานศึกษาของนักศึกษาพยาบาลที่มีพฤติกรรมถูกกลั่นแกล้งว่าเป็นสาเหตุของการถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัย (Walrath et al., 2010) ในทำนองเดียวกันการศึกษานี้พบว่านักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่น้อยกว่ามีแนวโน้มที่จะถูกกลั่นแกล้งในสถานศึกษาโดยรุ่นพี่ที่อายุมากกว่ามีประสบการณ์และความสามารถที่สูงกว่า

ข้อเสนอแนะ

1. ในขณะที่ศึกษาเกี่ยวกับการกลั่นแกล้งในสถานศึกษาในการพยาบาลยังคงดำเนินต่อไปการคงไว้ซึ่งการใช้เครื่องมือในการกลั่นแกล้งในสถานศึกษาและกรอบทางทฤษฎีที่เหมือนหรือคล้ายกันจะมีส่วนช่วยในการสร้างหลักฐานที่แข็งแกร่งเพื่อสร้างแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด นอกจากนี้จำเป็นต้องมีกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้นและตามอายุของนักศึกษาพยาบาล
2. ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อพัฒนากลยุทธ์การฝึกปฏิบัติการพยาบาลในแหล่งฝึกงานเพื่อสร้างความตระหนักและบรรเทาปัญหาการกลั่นแกล้งในแหล่งฝึกงาน ครั้งนี้ต่อไป
3. ในเชิงการปฏิบัติดำเนินการจัดการอบรม การปฐมนิเทศ การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการกลั่นแกล้งในสถานศึกษา เพื่อลดการถูกกลั่นแกล้งในนักศึกษาคณะพยาบาล

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณคณาจารย์พยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นพื้นที่ในการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณ คณาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย และนักศึกษาพยาบาลจากมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิทุกท่านที่ได้กรุณาเป็นตอบแบบสอบถามให้ในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมสุขภาพจิต. (2562). Stop Bullying หยุดการกลั่นแกล้ง ยุติความรุนแรงในสังคม.
สืบค้นเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2563, ค้นจาก <https://www.dmh.go.th>.
- กรมสุขภาพจิต. (2562). บูลลี่ ไม่ใช่เรื่องเด็กๆ ความรุนแรงที่รอวันปะทุ.
สืบค้นเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2563, ค้นจาก <https://www.dmh.go.th>.
- กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ. (ม.ป.ป.). ตัวเลขน่ารู้เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งรังแกของเด็ก.
สืบค้นเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2563, ค้นจาก <http://3c4teen.org>
- คมชัดลึก. (2550). เด็กไทยชอบรังแกติดอันดับ 2 ของโลก.
ค้นเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2563, ค้นจาก www.dmh.go.th.
- คมปทิต สุกุลหวง. (2561). ผลวิจัย UNESCO ชี้เด็ก 1 ใน 3 ของโลกถูก Bully หวั่นส่งผลกระทบต่อการศึกษา.
สืบค้นเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2563, ค้นจาก <https://thestandard.co.th>
- Einarsen, S., Hoel, H., Zapf, D., & Cooper, C. L. (2011). The concept of bullying and harassment at work: The European tradition. *Bullying and harassment in the workplace: Developments in theory, research, and practice*, 2, 3-40.
- Spector, P. E., Zhou, Z. E., & Che, X. X. (2014). Nurse exposure to physical and nonphysical violence, bullying, and sexual harassment: A quantitative review. *International journal of nursing studies*, 51(1), 72-84.
- Ferns, T., & Meerabeau, E. (2009). Reporting behaviours of nursing students who have experienced verbal abuse. *Journal of advanced nursing*, 65(12), 2678-2688.
- Beckmann, C. A., Cannella, B. L. & Wantland, D. (2013). Faculty perception of bullying in schools of nursing. *Journal of Professional Nursing*, 29(5), 287-294.
- Einarsen, S. (2005). The nature, causes and consequences of bullying at work: The Norwegian experience. Retrieved, *Psychology Perspectives Interdisciplinaires sur le Travail et la Santé*, 7(3), 1-38.
- Sungwan, P., Deoisres, W., & Chaimongkol, N. (2017). Perceptions of Newly Registered Thai Nurses about Workplace Bullying. *Thai Pharmaceutical and Health Science Journal-วารสารไทยเภสัชศาสตร์ และ วิทยาการ สุขภาพ*, 12(3), 101-107.
- Einarsen, S. (2003). Harassment and bullying at work: A review of the Scandinavian approach. *Aggression and Violent Behavior*, 5(4), 379-401.